

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: por. Mgr. Z.H., zastoupené JUDr. Denisou Neumannovou, advokátkou se sídlem Jateční 2121/6, 360 01 Karlovy Vary**, proti **žalovanému: Ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Sokolovská 108A, 360 05 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne **18.12.2009 č. 1374/2009**,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.12.2009 č. 1374/2009 se z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému řediteli Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje .**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.871,- Kč, k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Denisy Neumannové do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 22.2.2010 a doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 24.2.2010 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18.12.2009 č. 1374/2009 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského

kraje ve věcech služebního poměru ze dne 11.9.2009 č. 2293/2009 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Problematika služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů byla upravena zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*služební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Karlovy Vary, ve věcech služebního poměru ze dne 6.6.2007 č. 916/2007 bylo konstatováno, že žalobkyni s účinností od 1.7.2007 přísluší „*základní tarif zvýšený o 10 % z 07. tarifní třídy a stanoveného 04. tarifního stupně*“. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí žalobkyně splňovala podmínky pro poskytování základního tarifu zvýšeného o 10 % podle § 114 odst. 2 služebního zákona, neboť „*byla zařazena do nepřetržitého režimu výkonu služby*“.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo konstatováno, že žalobkyni s účinností od 1.10.2009 přísluší „*základní tarif z 07. tarifní třídy a stanoveného 05. tarifního stupně*“. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí žalobkyně „*nevykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby podle ustanovení § 53 odst. 4 zák. č. 361/2003 Sb.*“.

Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním ze dne 24.9.2009. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo mj. uvedeno, že „*(...) náměstek krajského ředitele při vydání napadeného rozhodnutí vycházel ze záznamu z obecné kontroly formou kontrolního průzkumu zaměřeného na oprávněnost vykazování a dodržování směnnosti na Územním odboru SKPV Karlovy Vary, který byl proveden Odborem vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v době od 15.6.2009 do 9.7.2009. (...) Z tohoto spisového materiálu vyplývá, že m.j. policisté zařazení na 2. oddělení OK Územním odboru SKPV Karlovy Vary se podílejí na zajištění výkonu služby výjezdové skupiny a při případných realizacích trestné činnosti. Četnost zařazení policistů z tohoto oddělení pro plánovaný výkon služby ve výjezdové skupině lze však považovat pouze za nahodilý, pohybuje se v rozmezí 1 - 3 služby měsíčně v různých časových úsecích dne. Pro výkon služby v tzv. „realizaci“ (jedná se o případnou výpomoc výjezdové skupině) jsou veleni maximálně 2 policisté denně po dobu 7 dnů v týdnu. Z plánu služeb je zřejmé, že ani touto činností se nepodílejí na zajišťování směnného či nepřetržitého režimu služby (policisté se vzájemně nestřídají v jednotlivých směnách a ani nezajišťují nepřetržitý výkon služby po dobu 24 hodin denně). Z uvedeného vyplývá, že podmínky směnného režimu služby nejsou splněny, jestliže jsou směny sice vykonávány v různých úsecích dne, ale nedochází ke střídání příslušníků v jednotlivých směnách. Policisté zařazení na 2. oddělení OK Územním odboru SKPV Karlovy Vary, a tím je i odvolatelka (= žalobkyně), nesplňují podmínku pro určení zvýšení základního tarifu o 10 %*

ve smyslu ustanovení § 114 zákona o služebním poměru. (...) Podmínkou pro poskytnutí zvýšeného tarifu služebního příjmu je skutečnost, že se příslušník výkonem různých směn podílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého provozu a výkon jiné směny není jen nahodilý (při jednorázové výpomoci na služebně se směnným provozem). V daném případě přehodnotil náměstek krajského ředitele dosavadní rozhodnutí a zjistil, že přiznání zvýšení základního tarifu o 10% u odvolatelky není v souladu se zákonem o služebním poměru (...).

Žalobkyně připomněla čl. 5 odst. 1 a 2 pokynu č. 121/2009 ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje, kterým se upravuje činnost výjezdové skupiny služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Západočeského kraje a výjezdových skupin územních odborů služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Západočeského kraje ze dne 26.8.2009 (dále též jen „*Pokyn I*“), podle něhož výkon služby policistů zařazených do výjezdové skupiny konkrétního územního odboru SKPV je plánován vždy na každý kalendářní měsíc předem, přičemž činnost výjezdové skupiny je vykonávána nepřetržitě, a to v rámci stanovené pracovní doby nebo v rámci nařízené služební pohotovosti členům výjezdové skupiny dle předem schváleného plánu.

Žalobkyně, s odkazem na § 114 odst. 2 služebního zákona, uvedla, že režim služby na 2. oddělení obecné kriminality spočívá v nepřetržitém výkonu výjezdové skupiny ve dvou dvanáctihodinových směnách a služby ostatních příslušníků, kteří vykonávají službu v 7,5 hodinových směnách od pondělí do pátku. Na výkonu služeb ve výjezdové skupině se střídají všichni příslušníci oddělení, a to několika dvanáctihodinovými směnami konanými v různých dnech v týdnu, včetně sobot a nedělí. Ze stanoviska k § 53 služebního zákona (jehož odst. 4 žalobkyně citovala) publikovaného odborem personálním Ministerstva vnitra v souhrnu stanovisek ke služebnímu zákonu (8. verze), vyplývá, že zvýhodnění příslušníků, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a neděli, je odůvodněno tím, že u nich dochází k narušení biorytmu a společenského a rodinného života. Zákon nestanoví, jak má být toto narušení intenzivní, tedy kolik různých směn (ranních, odpoledních, nočních) má příslušník v měsíci vykonat, aby mu nárok na vyšší tarif vznikl. Totožná dikce je obsažena ve stanovisku personálního odboru Policejního prezidia České republiky ze dne 19.12.2006. Tam je také uvedeno, že není rozhodující, zda je jedna směna příslušníků početnější a druhá směna příslušníků méně početná.

Odvolací orgán označil výkon služeb žalobkyní k zajištění nepřetržitého režimu služby za „nahodilý“, a to i přes skutečnost, že v čl. 6 odst. 1 pokynu č. 8 náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Západočeského kraje pro zřízení Karlovarského kraje ze dne 29.12.2009, kterým se upravuje činnost výjezdových skupin služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje a stanoví některé povinnosti vedoucích územních odborů služby kriminální policie a vyšetřování a pracovníků v pohotovosti za oba územní odbory teritoria Karlovy Vary, Sokolov a Cheb (dále též jen „*Pokyn II*“), se stanoví, že výkon služby policistů zařazených do výjezdové skupiny je plánován v měsíčních rozdělovnících. V odstavci 4 téhož článku se konstatuje, že do výjezdové skupiny územního odboru jsou policisté veleni v rámci řádného fondu pracovní doby a vzhledem k charakteru nepřetržitého výkonu služby se do tohoto fondu započítává plný počet hodin, tedy doba bez přestávek na oběd či odpočinek. V pokynu téhož služebního funkcionáře, který vydal předmětné rozhodnutí o snížení základního tarifu služebního příjmu proto, že žalobkyně

nevykonává nepřetržitý režim služby, se služba žalobkyně označuje za nepřetržitý režim služby.

Uvedený rozpor je dostatečným důvodem pro konstatování protiprávnosti rozhodnutí. Žalobkyně byla zařazena do územního odboru SKPV. Musí tedy vykonávat služby vždy v souladu s platným pokynem ředitele. Konkrétní služební rozpisy jsou vždy každý měsíc do 15. dne v měsíci rozepsány a poskytnuty policistům, tedy i žalobkyni. Nelze tedy o těchto službách hovořit jako o „nahodilých“, když jsou pečlivě plánovány. V souladu se shora citovaným pokynem č. 121/2009 se žalobkyně nesporně podílí na zabezpečení nepřetržité činnosti výjezdové skupiny. Nepochopitelný je závěr odvolacího orgánu, který shledal, že policisté se takto nepodílejí na zajišťování směnného či nepřetržitého výkonu služby, protože se vzájemně nestřídají. Policisté se totiž střídají, právě proto, aby zajistili nepřetržitý provoz (dle čl. 5 odst. 2 pokynu č. 121/2009). Dle zmíněného souhrnu stanovisek ke služebnímu zákonu je za „nahodilost“ považována např. situace, kdy se jedná o jednorázovou výpomoc příslušníka na službě se směnným provozem. Zcela paradoxně tento příklad využil odvolací orgán jako argument pro tvrzení, že žalobkyně nemá nárok na zvýšený tarif. Žalobkyně však nevykonala jednorázovou výpomoc, ale pravidelně takto koná jiné služby po období několika let. O zvláštním zjištění kontrolního orgánu svědčí také skutečnost, že naprosto totožný režim služeb vykonávaný příslušníky 1. oddělení téhož územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Karlovy Vary shledal jako režim nepřetržitý. Zvýšený základní tarif služebnímu příjmu jim proto zůstal zachován. Účelovost a protiprávnost rozhodnutí dokazuje samotný postup služebnímu funkcionáře. Pokud žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání zvýšeného tarifu od 1. října 2009, potom je nesplňovala ani v období od 1. července 2007. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že náměstek krajského ředitele přehodnotil dosavadní rozhodnutí a zjistil, že přiznání zvýšení základního tarifu o 10 % u odvolatelky (= žalobkyně) není v souladu se zákonem o služebním poměru. Služební funkcionář tak vydal rozhodnutí nové, a to v rozporu s dikcí § 181 odst. 7 služebního zákona, když o konkrétním právu či povinnosti účastníka rozhodl opakovaně bez změny skutkového stavu. Odvolací orgán argumentuje jakýmsi záznamem z obecné kontroly formou kontrolního průzkumu zaměřeného na oprávněnost vykazování a dodržování směnnosti na Územním odboru SKPV Karlovy Vary, který byl proveden Odborem vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Západočeského kraje v době od 15.6.2009 do 9.7.2009 (viz č.j.: KRPP-43033/ČJ-2009-039001-K), s nímž žalobkyně nebyla seznámena.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí nesplňují požadavky stanovené v § 181 odst. 2 písm. a) služebního zákona, protože nejsou v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí navíc není v souladu ani s § 181 odst. 2 písm. b) citovaného zákona, neboť není vydáno příslušným služebním funkcionářem. Od 1. ledna 2010 je služebním funkcionářem nadřízeným služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal, ředitel nově zřízeného Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, a nikoli ředitel Krajského ředitelství policie Západočeského kraje. Podle § 190 odst. 6 služebního zákona je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23.7.2010 navrhoval zamítnutí žaloby a mj. uvedl, že je pravděpodobné, že navýšení tarifu s účinností od 1.7.2007 bylo v případě žalobkyně v rozporu se zákonem a zcela nedůvodné, když tento předpoklad žalovaný opíral o tvrzení, že týdenní fond pracovní doby žalobkyně činil 37,5 hodiny, denní pracovní doba byla stanovena v rozmezí 7.00 – 15.30 a obsah práce žalobkyní vykonávané představoval činnosti charakteristické jen pro administrativní zpracovávání vyšetřovacích spisů z celkového nápadu trestné činnosti. Za období pobírání zvýšeného tarifu od 1.7.2007 do 30.9.2009, kdy měla žalobkyně pravidelnou pracovní dobu, odpracovala celkem 26 nočních směn, když 5 směn připadlo na rok 2007, 15 směn na rok 2008 a 6 směn na rok 2009. Z tohoto počtu nočních směn žalobkyně odsloužila za dva roky a dva měsíce pouze 4 směny ze soboty na neděli, a proto domněnka, že docházelo k narušování jejího biorytmu a společenského a rodinného života je zcela účelová, irelevantní a bez racionálního podkladu. Nepravidelné, a z hlediska časovosti kvantitativně omezené zařazování žalobkyně do činnosti výjezdové skupiny, je nezbytné chápat jako nerovnoměrné rozvržení služby pro potřeby bezpečnostního sboru, byť plánované, neboť činnost ve výjezdové skupině nebyla vykonávána v režimu jejího pravidelného střídání směn a nelze je tudíž vnímat jako výkon služby ve dvousměnném nebo třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby a tím nesprávně interpretovat § 114 odst. 2 služebního zákona. Žalovaný citoval § 53 odst. 4 služebního zákona a konstatoval, že ustanovení, podle kterého lze zvýšit základní platový tarif o 10 %, zcela určitě nedopadá na režim služby, při kterém je během dvou let a dvou měsíců odpracováno 26 nočních směn a několik prodloužených denních služeb na pracovišti s pravidelnou pracovní dobou od 7.00 do 15.30, ale týká se takové činnosti a pracoviště, tedy takového režimu služby, kde se vykonává činnost ve skutečném nepřetržitém režimu nebo ve směnnosti, jako jsou např. pracoviště operačních středisek nebo pracoviště kriminalistických techniků, psovodů apod., kde se příslušníci ve směnách vzájemně střídají a jiné směny nemají.

Při jednání soudu obě strany setrvaly na svých stanoviscích, žalovaný na podporu svého názoru argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2009 č.j. 4 Ads 103/2009-101.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 66 odst. 2 s.ř.s. je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. lze takovou žalobu podat do tří let od právní moci rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, **že žaloba je důvodná.**

Podle § 113 písm. a) služebního zákona tvoří služební příjem příslušníka základní tarif.

Podle § 114 odst. 1 služebního zákona je základní tarif měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.

Podle § 114 odst. 2 služebního zákona základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.

Podle § 52 odst. 1 služebního zákona se doba služby rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.

Podle § 52 odst. 2 služebního zákona se při rovnoměrném rozvržení doby služby doba služby rozvrhuje zpravidla na 5 dnů v týdnu tak, aby *a)* nepřetržitý odpočinek v týdnu připadl, jestliže je to možné, na sobotu a neděli; *b)* směna v jednotlivých dnech zpravidla nepřesáhla 10 hodin; *c)* rozdíl délky doby služby připadající na jednotlivé týdny nepřesáhl 5 hodin; *d)* průměrná doba služby v období 2 kalendářních měsíců nepřesahovala základní dobu služby v týdnu.

Podle § 52 odst. 3 služebního zákona se při nerovnoměrném rozvržení doby služby rozvrhne doba služby tak, aby *a)* doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a *b)* průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu.

Podle § 52 odst. 4 služebního zákona se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů

v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu v 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.

Pro posouzení oprávněnosti nároku žalobkyně na zvýšení základního tarifu o 10 % ve smyslu § 114 odst. 2 služebního zákona soud vycházel ze zákonné dikce. Z té je jednoznačně patrné, že takové zvýšení náleží příslušníkovi, který „*vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby*“. Služební zákon tedy primárně nezohledňuje další kritéria, jako jsou narušení biorytmu či společenského nebo rodinného života, a desetiprocentní navýšení základního tarifu podmiňuje dvousměnným, třísměnným nebo nepřetržitým výkonem služby.

Není pochyb o tom, že vlastní činnost výjezdové skupiny je zajišťována nepřetržitě, stanoví tak čl. 5 odst. 2 Pokynu I i čl. 6 odst. 2 a 4 Pokynu II. A žalobkyně se na činnosti výjezdové skupiny, a tedy na zajištění nepřetržitého provozu, podílela, což vyplývá i z podkladů, které soudu předložila žalovaná strana, která ovšem posoudila službu žalobkyně v rámci výjezdové skupiny jako nahodilou.

Soud se s takovým závěrem neztotožnil.

Za nahodilý výkon lze dle názoru soudu považovat např. jednorázovou, mimořádnou výpomoc. Tak tomu ovšem v případě žalobkyně nebylo. Z podkladů poskytnutých žalovanou stranou je zřejmé, že žalobkyně vykonávala službu ve výjezdové skupině několikrát v měsíci, ať už se jednalo o služby denní či noční. Režim jejího velení do výjezdové skupiny byl více méně ustálený. V takovém případě proto není možné hovořit o nahodilosti, protože i třeba relativně menší četnost ještě neznamená nahodilost. Navíc, žalobkyně měla vždy předem k dispozici rozpis služeb, z něhož bylo patrné i její zařazení do výjezdové skupiny. Nahodilé zařazení však může být jen stěží plánované předem, takže i tento fakt vyvrací tvrzení žalovaného o nahodilosti.

Žalovaný argumentoval na podporu svých tvrzení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2009 č.j. 4 Ads 103/2009-101. V jím hodnocené věci Nejvyšší správní soud mj. uzavřel, že „*(...) stěžovatel vykonával službu, v níž se střídali ochránci v pravidelných cyklech jen **ojediněle** v případech, kdy do služby nastupovali v den provádění akce. V jeho případě se tedy nejednalo o pravidelné zabezpečení úkolů na pracovišti, kde je zajišťován nepřetržitý provoz, či provoz pravidelně konaný ve směnách. Při vymezení definičních znaků směnného pracovního režimu možno odkázat na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, který v ustanovení § 78 písm. d), e) a f) uvádí, že směnný provoz je vymezený vzájemným pravidelným střídáním zaměstnanců. Ve stejném smyslu je nutno chápat i směnný provoz podle zákona o služebním poměru, jehož definiční součástí je mimo zákona explicitně uvedených kritérií i ona pravidelnost (týdenní, čtrnáctidenní) střídání jednotlivých služebních funkcionářů. Tento charakter služby, který skutečně dlouhodobě působí na biorytmus a rodinný a sociální život, však u služby stěžovatele prokázán nebyl.*“.

Předně, zdejší soud již výše konstatoval, že služební zákon stran desetiprocentního navýšení základního tarifu nezohledňuje kritéria, jakými jsou narušení biorytmu

či společenského nebo rodinného života. Stejně tak soud dospěl k závěru, že žalobkyně se na činnosti výjezdové skupiny nepodílela ojedinele či nahodile, ale její služby ve výjezdové skupině vykazovaly jistou pravidelnost, což ostatně nepopírala ani žalovaná strana. Argumentaci citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu proto zdejší soud nepovažoval za dopadající na jím posuzovanou věc.

Vzhledem k řečenému proto byla stěžejní žalobní námitka shledána důvodnou, a proto zdejší soud **podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).**

Naopak, jako nedůvodnou soud posoudil námitku, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno příslušným služebním funkcionářem. Byla to sama žalobkyně, kdo tvrdil, že ředitel nově zřízeného Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje byl služebním funkcionářem příslušným k vydání napadeného rozhodnutí až od 1. ledna 2010. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno dne 18.12.2009 a vypraveno před koncem roku 2009, tedy v době, kdy byl oním příslušným služebním funkcionářem skutečně ředitel Krajského ředitelství policie Západočeského kraje. Fakt, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až 4.1.2010, nemohl na tomto závěru nic změnit. Tato skutečnost ale měla následně vliv na označení žalovaného v soudním řízení správním, a tedy označení toho, komu bude věc vrácena k dalšímu řízení. Proto **soud současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému řediteli Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje.**

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Ve vztahu k výpočtu výše náhrady nákladů řízení soud připomíná, že ve správním soudnictví se tato výše určuje podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*advokátní tarif*“) a nikoliv podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., na jejímž základě žalobkyně specifikovala požadovanou výši náhrady v podání ze dne 22.2.2012. Žalobkyni tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši **12.871,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a z odměny zástupkyně (v souladu s jejím požadavkem specifikovaným v podání ze dne 22.2.2012) za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu (= žaloba) a účast na jednání před soudem.

Náklady řízení dále zahrnují náhradu cestovních nákladů v celkové výši **1298,88 Kč** za cestu z Karlových Varů do Plzně na jednání soudu a zpět dne 21.2.2012 a představující celkem 176 km při použití osobního vozu tov. zn. Volkswagen Passat reg. zn. X s průměrnou spotřebou paliva (BA 98B) dle technického průkazu 10 litrů na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 3,70 Kč, což v daném případě činí **651,20 Kč** (3,70 Kč x 176 km) a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí **647,68 Kč** {[(10 litrů x 36,80 Kč)/100] x 176 km}, to vše ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2, odst. 3 větou

třetí a odst. 4 větou čtvrtou zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. b) vyhlášky č. 429/2011 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1.1.2012), když cena benzínu automobilového 98 oktanů stanovená v § 4 písm. b) vyhl. č. 429/2011 Sb. činí 36,80 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhl. č. 429/2011 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč.

Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Karlových Varů do Plzně a zpět dne 21.2.2012, a to v celkové výši **500,- Kč** [100,- Kč za každou z pěti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu; žalobkyně požadovala 600,- Kč, avšak promeškaný čas konkretizovala jako „2 x 1,04 hod“, což znamená necelé 2,5 hodiny, a tedy pět promeškaných půlhodin, nikoliv šest]. Součástí náhrady nákladů řízení je rovněž parkovné ve výši **60,- Kč**.

Protože žalobkyně byla zastoupena zástupkyní – plátkyní DPH, byly odměna zástupkyně a náhrada zástupkyně navýšeny o částku **1811,77 Kč** odpovídající dani, kterou je zástupkyně povinna z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 21. února 2012

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková